GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACȚIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA“ IESE ÎN FIECARE ḌI.

Pe unŭ anŭ 12 fior., pe șése lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.
România și străinătate:
Pe anŭ 40 fr., pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 francĭ.

ANULŬ XLIX.

SĔ PRENUMERĂ:
la poște, la librăriĭ și pe la dd. corespondenţĭ.

ANUNCIURILE:
O seriă garmondŭ 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicar

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 80. *Luni, Marţi 8 (20) Aprilie.* **1886.**

Tarifŭ autonomŭ orĭ convenţiă?

Brașovŭ 7 Aprilie.

In camera României a începutŭ desbaterea asupra tarifului autonomŭ. Ea este preludiulŭ unorŭ lupte serióse economice, ce ne aștéptă.

După informaţiunile, ce le primimŭ dela corespondentulŭ nostru din Bucurescĭ, situaţiunea a luatŭ unŭ caracterŭ acutŭ și credemŭ că atâtŭ optimiștii câtŭ și cei cu ameninţările faţă cu statulŭ românŭ vecinŭ âmblă pe cărărĭ rătăcite.

Tarifulŭ autonomŭ românŭ se va aplica fără îndoială pentru tóte statele cu carĭ România nu va avé convenţiunĭ comerciale. In acésta privinţă părerile suntŭ deosebite.

Unii suntŭ pentru reînoirea convenţiunei cu Austro-Ungaria, ér alţii nicĭ nu vorŭ sĕ mai audă de o asemenea convenţiune pe când unele cercurĭ politice de altfelŭ fórte influente în ţéra arŭ voi sĕ reînoiéscă convenţiunea în condiţiunĭ mai bune și cu garanţii mai tarĭ că ea nu va fi călcată nicĭ de una din părţile contractante.

Intre aceste condiţiunĭ ar fi ca articulii similarĭ în ţéră pentru a se puté desvolta sĕ fiă ocrotiţĭ prin tacse vamale protecţioniste.

Că esportulŭ de cereale sĕ fiă liberŭ în Austro-Ungaria, și sĕ dea garanţă că elŭ nu va fi lovitŭ cum a fostŭ în trecutŭ necurmatŭ lovitŭ de autorităţile maghiare, carĭ procedau dupĕ *bunulŭ peacŭ* încâtŭ prin desele oprirĭ a lânei și ale altorŭ articule prime an omorîtŭ cu desĕvêrșire piaţa Brașovului și pe economii de vite Transilvănenĭ în România.

La acestea se mai adauge, că România de astăḍĭ n'ar mai voí ca în cestiunĭ comerciale sĕ adopte basa stabilită în convenţiunea dela 1876. Atuncĭ Austro-Ungaria n'a încheiatŭ cu România numai o convenţiune comercială ci și o convenţiune politică. In acea convenţiune se asigură supușilorŭ austro-ungarĭ felŭ de felŭ de scutirĭ, privilegii și drepturĭ în România. Așa bunăóră pe basa acelei convenţiunĭ Jidovii (*tărtani* dela Unterthan) în România aveau privilegiulŭ de a cumpĕra averĭ imobile urbane și în timpŭ de rĕsboiu erau scutiţĭ de a primì în sălașŭ ostașĭ românĭ și câte și mai câte alte și nenumĕrate scutirĭ și privilegii le erau asigurate faţă cu pamêntenii românĭ, carĭ singurĭ au trebuitŭ sĕ pórte tóte greutăţile și sarcinile ér' Jidovii sĕ facă *„geșeftŭ“* fără ca în schimbŭ sĕ plătéscă o para chióră ţĕrii, a cărei mĕduva o sugŭ ca cum sugŭ lipitorile sângele omului bolnavŭ.

Acum ar fi vorba ca această cestiune sĕ se desfacă în douĕ

România n'ar mai voì sĕ asigure într'o convenţiune comercială *Tărtanilorŭ* drepturĭ și privilegii pentru a forma statŭ în statŭ într'o ţéră pentru a cărei intreţinere ei nu contribue nicĭ cu banĭ, nicĭ cu sânge.

România ar voi se incheiă purŭ și simplu o *convenţiune curatŭ mercantilă* în care se nu se trateze decâtŭ de afacerĭ *curatŭ comerciale* basate pe unŭ *tarifŭ convenţionalŭ* stabilitŭ pe *principiulŭ de reciprocitate*, asiguratŭ și garantulŭ în ceea ce privesce *liberulŭ schimbŭ alŭ mărfurilorŭ*, fără a se mai amesteca în acea convenţiune cestiunĭ *politice* și *civile*.

România legĭ are și orĭ care „tărtanŭ“ se așéḍă în ţéra româneascā liberŭ este de a se conforma cu acele legĭ și de a cere dela representanţii ţĕrii eserciţiulŭ drepturilorŭ politice și civile în România.

Ei, dér cu drepturile suntŭ împreunate și datoriile civice și acésta nu le convine „Târtanilorŭ“ carĭ erau deprinșĭ a fugì în ţéra Românéscă din tóte părţile Galiţiei, Ungariei, Rusiei etc. spre a se face în România sudiţĭ austriacĭ, turcĭ, olandezĭ, svedezĭ spre a fi scutiţĭ de orĭce sarcinĭ cetăţenescĭ.

Cu chipulŭ acesta *Târtănimea* a umplutŭ ţéra românéscă și s'a aruncatŭ în braţele Austro-Untro-Ungariei, care nu-i chiamă la óste fiindcă nu suntŭ născuţii ei, și astfelŭ sub cuvêntŭ că facŭ parte din *Clubulŭ séu casino austro-ungarŭ* în România, s'au bucuratŭ de tóte privilegiile stipulate în convenţiunea comercială încheiată de fie iertatulŭ *Boerescu*, care in lipsa unei statistice esacte pe acele vremurĭ nu scia ce face.

Acum Românilorŭ li s'au deschisŭ ochii, sciu ce au păţitŭ și ei vorŭ ca Târtanilorŭ décă le place a trăì în Ţéra românéscă sĕ nu li se mai creeze printr'o convenţiă comercială o posiţiă privilegiată.

Cum se va alege lucrulŭ nu se scie.

Dar totŭ ce putemŭ spune este că cabinetulŭ Brătianu nu pare de locŭ inclinatŭ a mai reînoí acéstă coventiune pe basele ei cele vechĭ.

Se ḍice chiar că d. Brătianu preferă a se retrage dela guvernŭ decâtŭ se mai facă „Tărtanilorŭ“ concesiunile din trecutŭ.

Circulă sgomotulŭ, că cabinetulŭ Brătianu în casŭ cândŭ n'ar puté străbate cu vederile sale ar face locŭ unui cabinetŭ de *transiţiă* alŭ principelui Dumitru Ghica-Cogălniceanu, ér' actualulŭ prim-ministru va remâné unŭ credinciosŭ representantŭ alŭ ţĕrii în corpurile legiuitóre pentru a puté arăta în *deplină libertate* vederile naţiunei în cestiunea reînoirei convenţiunei comerciale cu Austro-Ungaria.

In faţa acestei situaţiunĭ guvernulŭ ungurescŭ ar trebui sĕ mai lase din cerbicia lui și sĕ nu pericliteze interesele economice ale poporaţiunei, care mai alesŭ ce privesce Ardélulŭ se póte ḍice, că trăesce mai multŭ din comerciulŭ cu România.

Bismarck și Papa.

La 12 Aprilie, cu ocasiunea discuţiunei asupra proiectului bisericescŭ în dieta Prusiei, a vorbitŭ și principele Bismarck. Dênsulŭ, rĕspunḍêndŭ celorŭ carĭ susţinŭ legile din Maiu, ca unŭ paladiu alŭ onórei de statŭ, ḍise că onórea statului cere pace în lăuntru, ér' nu resbelŭ. Când ar trece armata francesă peste graniţe, atuncĭ s'ar putea vorbí despre onóre, care ar trebuí apĕrată până la ultima picătură de sânge, dér aicĭ nu. D Bismarck citesce apoi unele pasage din discursurile sale de mai 'nainte și caută sĕ dovedéscă că dênsulŭ a intratŭ în luptă pentru cultură numai din motive politice dér nu confesionale și că dênsulŭ a credutŭ că tocmai prin legile din Maiu va putea face pace.

Cum póte cine-va se aiureze, continuă oratorulŭ, despre o ducere la Canossa? După-ce negociările cu Masella și Iacobini n'au avutŭ nicĭ unŭ resultatŭ, urma de la sine ca statulŭ în modŭ unilateralŭ se facă gratis și fără resplată acele concesiunĭ, pe carĭ le póte da regelui Prusiei, făr' d'a renunţa la autoritatea puterei statului. —

Nicĭ-odată n'am fostŭ omulŭ partidului, ci tot-d'auna omulŭ statului și alŭ regelui. După ce am studiatŭ legile din Maiu a trebuitŭ sĕ'mĭ ḍicŭ: disposiţiunile numeróse nicĭ-odată nu ducŭ la scopŭ. Cu sprijinulŭ preoţilorŭ catolicĭ contra superiorilorŭ lorŭ, nu se póte dobêndí nimicŭ; acésta ar avé acelașĭ înţelesŭ, ca și cândŭ unŭ oficerŭ prusianŭ n'ar voí sĕ mérgă la unŭ resbelŭ, pe care dênsulŭ l'ar crede nedreptŭ.

Ș'apoi nimenea nu este silitŭ sĕ se facă preotŭ; cine îșĭ alege acéstă carieră, scie mai dinainte la ce are sĕ se aștepte, scie că trebue sĕ se supună. A rupe acéstă legătură a fostŭ greșita tendinţă a legilorŭ din Mai și ea le-a datŭ și caracterulŭ lorŭ supĕrătorŭ. Legile bisericescĭ au urmăritŭ așa dér scopurĭ nerealisabile.«

»Noi trebue sĕ avemŭ în vedere slăbiciunea sentimentului naţionalŭ germanŭ, care face pe preotulŭ germanŭ mai puţinŭ capabilŭ de resistenţă de cum este celŭ italianŭ și francesŭ. De altmintrelea legea bisericéscă ar fi fostŭ cu totulŭ altfelŭ, décă n'ar fi trebuitŭ sĕ se ţină contŭ de clerulŭ polonŭ. Acestuia a trebuitŭ sĕ'i refusămŭ ceea-ce se putea da clerului germanŭ. Sciţĭ în ce luptă amŭ întratu contra polinismului și că, de-óre-ce legile bisericescĭ n'au fostŭ suficiente, acum voimŭ sĕ încercămŭ pe altă cale ca sĕ ajungemŭ la scopŭ. Din negociările ce le-amŭ avutŭ cu curtea papală m'am convinsŭ că *Papa sĕ intereséză de propășirea imperiului mai multŭ decâtŭ Reichstagulŭ.* Papa nu este nicĭ Polonŭ, nicĭ Guelf și n'are legăturĭ cu democraţia socială, ca centrulŭ. Prin Papa vomŭ ajunge mai curêndŭ la pace decâtŭ prin Reichstag.

In orĭ-ce casŭ rogŭ camera sĕ se pronunţe lămuritŭ. Sunt convinsŭ că revisuirea îndatorirei de notificare, astfelŭ după cum cere nota lui Iacobini, se póte face orĭ-când. Mai târḍiu voiu spune și câtŭ de departe putemŭ merge în acéstă privinţă. Pentru acestŭ scopŭ ne trebuie sĕ cunóscemŭ în modŭ oficialŭ opiniunea ambelorŭ camere. Eu la acésta ţinŭ și nu la opiniunea publicului.

Negociările cu România.

Cetimŭ în „Telegraphulŭ“ din Bucurescĭ:

Asistămŭ de câtva timpŭ la unŭ spectacolŭ care e vrednicŭ sĕ destindă încreţiturile celei mai încruntate frunţĭ. Actorĭ în scenă suntŭ Austriacii și Ungurii; comedia: *Denunţarea reciprocă.* Austriacii acusă pe Ungurĭ că, cu șovinismulŭ lorŭ, împedică începerea negociărilorŭ comerciale cu România. Ungurii rĕspundŭ că vina e a Austriacilorŭ, carĭ nu vorŭ se ţină sémă de interesele ungurescĭ. In cursulŭ comediei, avemŭ și noi partea nóstră; acusările se spargŭ, la urma urmelorŭ, pe capulŭ nostru. A nóstră e vina și pace bună.

Ḍilele acestea s'a datŭ o asemene representaţiune. Unŭ ḍiarŭ vienesŭ anunţase că clubulŭ industrialŭ din Viena a trimisŭ o deputaţiune la contele Kalnoky, ministru de esterne; că acéstă deputaţiune a înmânatŭ contelui unŭ memoriu asupra convenţiunei comerciale cu România; că ministrulŭ a tratatŭ cestiunea în tóte fasele ei și a cumpănitŭ toţĭ sorţii pro și contra; că, la sfêrșitŭ, ministrulŭ a făcutŭ deputaţiunii o declaraţiune cam în următórea cuprindere: »Grăbirea negociărilorŭ depinde nu numai de Austria ci și de România și, mai cu sémă de înţelegerea între Austria și Ungaria asupra concesiunilorŭ ce trebuiescŭ făcute României; contele Kalnoky adause că, *„fără concesiunĭ în favórea importului vitelorŭ și cerealelorŭ române, nicĭ nu e de gânditŭ la o reînoire a convenţiunii.“*

Unŭ ḍiarŭ oficiosŭ din Pesta, »Budapester Correspondenz,« s'a supĕratŭ peste sémă de acéstă inofensivă informaţiune și s'a pusŭ s'o desminţă.

Nu e adevĕratŭ, ḍice pomenitulŭ organŭ, că Ungaria e vinovată de întârḍiare; numai României i se póte face o asemenea acusare, și, dreptŭ dovadă, „Bud. Correspondenz“ spune că guvernulŭ românŭ n'a rĕspunsŭ încă la ultima notă austro-ungară.

Nu scimŭ décă e adevĕratŭ séu nu; dér chiar adevĕratŭ se fiă, nu aci e causa întârḍiării. Vomŭ dovedi acésta.

Austria și Ungaria forméză, atâtŭ pentru mișcarea comercială internă, câtŭ și pentru relaţiunile d'acestŭ ordinŭ cu străinătatea, unŭ singurŭ totŭ, unŭ singurŭ domeniu. Acéstă stare de lucrurĭ sĕ capĕtă printr'unŭ Concordatŭ, reînoibilŭ la fiecare dece anĭ.

In anulŭ curentŭ, dela Christosŭ 1886, Concordatulŭ (pactulŭ) austro-ungarŭ espiratŭ și trebue reînoitŭ. Putemŭ noi Românii — întrebămŭ pe oficioșii din Pesta — putemŭ noi sĕ intrămŭ în negociărĭ înainte d'a se reînoì acestŭ concordatŭ?

Evidentŭ că nu, cacĭ n'avemŭ cu cine trata. Austria singură nu póte negocia cu noi; Ungaria singură p'aceiașĭ urmă. Unde e co-contractantulŭ cu core sĕ ne tocmimŭ?

Limpede fiindŭ acésta pentru orĭce muritorŭ chiar când ar avea calitatea de oficiosŭ pestanŭ, sĕ vedemŭ cum stă cu Concordatulŭ austro-ungarŭ, dela a cărui încheiare depinde absolutŭ începerea negociărilorŭ cu România.

Tratările dintre Austria și Ungaria pentru reînoirea Concordatului lorŭ, au începutŭ odată cu iérna trecută și s'au urmatŭ neîntreruptŭ; numĕrulŭ consilierilorŭ comune de ministri, din care unele chiar sub președinţa împĕratului, a fostŭ enormŭ de mare; cu tóte astea nicĭ până aḍĭ nu s'a ajunsŭ la capĕtulŭ lucrării.

Nu putemŭ sci ce s'a desbătutŭ în aceste consilii; nu putemŭ cunósce în amănuntŭ neînţelegerile ce s'au ivitŭ între Austria și Ungaria. Faptŭ positivŭ pentru noi e însĕ că neînţelegerĭ, și încă fórte seriόse, au existatŭ; că s'au făcutŭ marĭ sforţărĭ, că s'a pusŭ în cumpĕnă chiar influinţa Suveranului, pentru a înlătura ruptura.

S'o tăgăduiască oficioșii pestanĭ décă potŭ.

Cu chiu cu vai — espresiunea îșĭ păstréză aci tótă forţa — s'a ajunsŭ la împăcăciune. Dér Concordatulŭ încă totŭ nu e *perfectŭ* cum ḍicŭ confraţii noștri de pe

malulŭ Dunării; elŭ încă totŭ n'a atinsŭ ultima fasă: ratificarea de cătră parlamente.

Cum însăşĭ diarele vienese şi pestane ne comunică, nu s'a terminatŭ încă proiectulŭ impositului pe zahară şi acéstă lucrare va fi gata abia la sfîrşitulŭ sĕptĕmânei. Ceea ce face *ca Concordatulŭ sĕ nu pótă fi supusŭ desbaterii celorŭ două parlamente decâtŭ după Pascĭ.* Abia atuncĭ se vorŭ putea începe negociărĭ sériose; până atuncĭ Austro-Ungaria, ca unitate economică neexistând, *n'are calitate* sĕ între în asémenĭ negociărĭ.

Acum: — cine e vinovatŭ de întârdiare? Noi, carĭ ne-amŭ strînsŭ curelele la geamantane, séu vecinii noştri, carĭ încă nu şĭ-au regulatŭ socotéla hotelului?

Étă ce rĕmâne din acusările unguresci; décă la 10 Iuliu nu vomŭ fi ajunsŭ la convenţiune — şi e preste putinţă — tótă vina e numai a Austro-Ungariei.

Déc'am voi sĕ împingemŭ mai departe cercetările nóstre, anume décă amŭ vrea sĕ vedemŭ a cui e vina dintre Austria şi Ungaria, amŭ găsi că ea cade întrégă în spatele Ungurilorŭ, carĭ nu voiau mai puţinŭ lucru decâtŭ sĕ încătuşeḍe pe Austria la carulŭ intereselorŭ lorŭ particulare.

Dér vomŭ avea póte altă dată ocasiune sĕ facemŭ acéstă cercetare. Ceea ce ne interesa pentru momentŭ şi ceea ce amŭ şi doveditŭ pe deplinŭ, e că nu a nóstră e vina că nu s'au inceputŭ negociările, ci a Austro-Ungariei. In post-scriptum putemŭ adăoga că uniculŭ argumentŭ alŭ oficiósei pestane e o închipuire. In adevĕrŭ, »Pester Lloyd« dela 13 Aprile vestesce că »guvernulŭ românŭ a rĕspunsŭ deja de câte-va ḍile la nota austro-ungară.

SCIRILE ḌILEI.

Prelegerea de erĭ a d-lui senatorŭ orăşenescŭ Oscar *Alesius*, ţinută în sala gimnasiului evangelicŭ, a fostŭ cercetată de unŭ publicŭ numĕrosŭ şi distinsŭ. Conferenţiarulŭ a vorbitŭ despre sărăciă, arĕtândŭ desvoltarea ei în diferitele state, precum şi desvoltarea instituţiunilorŭ de caritate. Studiulŭ d-sale este de unŭ deosebitŭ interesŭ şi a ţinutŭ încordată atenţiunea tuturora. In numĕrii viitorĭ vomŭ publica în foiletonŭ acestŭ interesantŭ studiu.

—x—

Cetimŭ în »Fóia scolastică« din Blaşiu dela 15 Aprilie: „După ce tribunalulŭ din Alba-Julia n'a voitŭ sĕ aprobe statutele »Cassei de economii din Blaşiu,« edate în limba română şi maghiară, chiar nicĭ după unele modificărĭ făcute in acelea, aşa membrii societăţii în adunarea din 10 Aprilie luândŭ spre sciinţă resoluţiunea tribunalului, dechiară societatea desfiinţată. Totodată însĕ deciseră înfiinţarea altei societăţĭ cu firma „Patria" ale cărei statute sĕ se edea numai în limba română.« — Şi totŭ mai îndrăsnescŭ »patrioţii" sĕ susţină, că e libertate în acéstă ţéră, când nicĭ din banii nostri sĕ ne ajutămŭ şi sĕ ne economisimŭ nu ne permitŭ? Ăsta'i despotismŭ!

—x—

Ni se scrie din Pesta cu data 16 Aprilie n: »Cu privire la predarea adresei de mulţâmire lui Mocsary, despre care v'am telegrafiatŭ aḍĭ, vĕ atragŭ atenţiunea la cele ce vorŭ apăré în numĕrulŭ de mâne alŭ lui „Egyetertes,« La predare au fostŭ de faţă d-nii: Dr. Corn. Diaconovich, redactorulŭ foiei »Rom. Revue,« Emiliu Babeşiu, candidatŭ de advocatŭ şi Sienchesiu stud. jurn. an. II. Surprinderea lui Mocsary a fostŭ fórte mare. Adresa în formă de albumŭ e frumosŭ lucrată şi costă peste 350 fl. Textulŭ adresei e românescŭ şi apoi maghiarŭ. Intre cei subscrişĭ figurézâ şi Présfinţia Sa Mitropolitulŭ Mironŭ Romanŭ«.

Spaţiulŭ nu ne permite aḍi a publica după »Egyetertes" discursulŭ d-lui Diaconovich şi rĕspunsulŭ d-lui Mocsary. Vomŭ ḍice numai, că d-lŭ Diaconovich l'a salutatŭ ca pe unŭ „distinsŭ şi desinteresatŭ apĕrătorŭ alŭ poporului românŭ.« D-lŭ Mocsary a rĕspunsŭ, că nu s'a aşteptatŭ la o asemenea distincţiune, şi l'a rugatŭ sĕ spună celorŭ celorŭ ce l'au trimisŭ la dênsulŭ (Mocsàry) sĕ fiă încurageatŭ a persista în punctulŭ sĕu de vedere, atuncĭ prin acestŭ semnŭ de încredere l'ar îndemna fără îndoiélă, că între orĭ-ce felŭ de împrejurărĭ *sĕ dea espresiune pe faţă convingerei sale.*

—0—

In urma schimbării mersului trenurilorŭ, începêndŭ dela 15 Aprilie n., trenurile de pe linia *Aradŭ-Braşovŭ* şi prin urmare şi cele de pe linia *Budapesta-via Aradŭ-Braşovŭ* şi viceversa au legătură directă. In urma acésta călĕtoria de aci la *Budapesta şi Viena*, precum şi *retour* este cea mai practică şi mai eftină.

—x—

Joculŭ de cărţĭ „ferbĕlŭ" e jocŭ periculosŭ. Cafegiulŭ Anton Domany din Budapesta a păţit'o. Judecătoria cercului IV—X l'a condamnatŭ la 5 ḍile arestŭ şi 50 fl. amendă, pentru că a suferitŭ sĕ se jóce în cafeneaua sa ferbĕlŭ. Tribunalulŭ a întăritŭ sentinţa. Tabla regéscă însĕ a schimbatŭ tótă pedépsa în amendă de 100 fl. Motivele suntŭ, că ferbĕlulŭ e jocŭ de hasardŭ, că nu atêrnă de dibăcia jucătorului, că fiindŭ cărţile nefavorabile, partida contrară e înfricată prin poantărĭ marĭ. In fine s'a treḍitŭ şi justiţia, cam târḍiu dér totŭ e bine, căcĭ cine nu scie că şi la o sémă de Românĭ ferbĕlulŭ le mănâncă sănătatea prin localuaile de jocŭ.

—x—

Suntŭ aprópe 6 sĕptĕmânĭ de când s'a fostŭ ivitŭ între caii din herghelia statului din Sâmbăta inferióră bóla epidemică aşa numită »Influenţa«. De presintŭ, după informaţiunile din partea autorităţilorŭ militare de acolo, a încetatŭ bóla acésta aprópe cu desĕvêrşire."

—x—

Ni se scrie din Făgăraşŭ: „Este bine cunoscută încă din vechime şi în poporŭ ḍicĕtórea: „Cu arma sĕ nu te jocĭ!" Câte nenorocirĭ nu s'au întêmplatŭ din causă că au umblatŭ cu arma ómenĭ, carĭ n'au pricepere pentru acésta. Unŭ casŭ destulŭ de tristŭ este şi celŭ de faţă. Iubitulŭ nostru colegŭ, d-lŭ Nic. Ludu, învĕţătorŭ în Becleanŭ, bine cunoscutŭ on. publicŭ de pe scena din Făgăraşŭ, Voila etc. şi carele în 3 Martie a delectatŭ totŭ publiculŭ făgărăşanŭ prin representarea jocurilorŭ naţionale »Căluşerulŭ" şi »Bătuta", ca vătafŭ, astăḍĭ sufere durerĭ cumplite în spitalulŭ civilŭ din Făgăraşŭ. Iată cum s'a petrecutŭ trista scenă: Mergêndŭ în 28 Martiu a. c. în comuna V., ca sĕ 'şĭ cerceteze colegii, acolo a aflatŭ numai pe învĕţătorulŭ P. Acesta l'a îndemnatŭ sĕ mérgă la ochitŭ (ţintă), vênatŭ etc., lucrurĭ neobicînuite pentru învĕţătorĭ. Indemnatŭ necontenitŭ, s'a înduplecatŭ. Au luatŭ apoi o puşcă ruginită dela unŭ locuitorŭ din V. şi s'au dusŭ pe aci încolo. Voindŭ L. sĕ ochiéscă, când s'a descărcatŭ puşca, a crepatŭ ţéva şi i-a făcutŭ totŭ călţĭ degetulŭ celŭ mare (policele) dela mâna stângă. Ba, Dómne ferescе, putea fi vulneratŭ mortalŭ. Fiindŭ dusŭ în spitalulŭ civilŭ din Făgăraşŭ, degetulŭ i-a fostŭ amputatŭ şi până astăḍĭ sufere nenorocitulŭ durerĭ crâncene, ér pe de altă parte a rĕmasŭ bietulŭ omŭ şi schilavŭ. Casulŭ acesta tristŭ, servéscă de învĕţătură şi altora, carĭ află distracţia în umblarea cu armele!" — Sĕ se feréscă fiecine de arme ruginite.

—x—

Ucigaşii Iosef Basa, care a omorîtŭ pe vĕduva Kecse şi pe servitorulŭ ei, spre a o jăfui; ţĕranca Draga Radovanoscev, care 'şĭ-a otrăvitŭ bărbatulŭ; cismarulŭ Franz Czira, care a otrăvitŭ pe bĕtrâna Maria Gal, făcêndŭ şi unŭ testamentŭ falsŭ ca sĕ-i moştenéscă averea, au fostŭ condamnaţĭ la mórte, celŭ dinteiu de tribunalulŭ din Dobriţinŭ, a doua de celŭ din Panciova, alŭ treilea de celŭ din Kecskemet.

—x—

In ḍilele trecute a fostŭ în Bodŭ contele *Schweinitz*, cu scop d'a înfiinţa o reuniune pentru nobilarea cailor respective pentru prăsirea de mânzĭ bunĭ. Indată după sosirea contelui s'au adunat membrii primăriei şi alţĭ fruntaşĭ din comună la cancelariă spre a se consulta asupra statutelorŭ cetite de contele Schweinitz. Reuniunea s'a declaratŭ de constituită, după ce subscriseră statutele cei presenţĭ în numĕrulŭ recerutŭ de lege rĕmânêndŭ ca sĕ fiă înaintate onor. ministeriu spre aprobare.

—x—

Se ḍice că guvernulŭ românŭ va readuce în ţéră şi pe ceilalţĭ espulsaţĭ românĭ.

—x—

In sferele de susŭ, ḍice „Rĕsboiulŭ«, s'a decisŭ ca nepoţii Regelui, dintre carĭ unulŭ e consideratŭ ca moştenitorŭ presumptivŭ, sĕ fiă aduşĭ în România, spre a'şĭ face educaţia militară în armata română.

—x—

D-lŭ *Vintilă C. A. Rosetti* va face sĕ reapară ḍiarulŭ »Pruncnlŭ Românŭ«, pe care-lŭ redacta *C. A. Rosetti* la 1848.

—x—

Ministrulŭ de rĕsboiu românŭ, d-lŭ generalŭ Al. Angelescu, însoţitŭ de d. colonelŭ Robescu, adjutantŭ alŭ regelui, vorŭ pleca peste câteva ḍile la Livadia, spre a saluta în numele Majestăţei Sale şi a guvernului românŭ pe Impĕratulŭ Rusiei.

—x—

Corespondentulŭ ḍiarului „Wiener Allg. Ztg." a fostŭ expulsatŭ din Belgradŭ, pentru informaţiunile sale neplăcute guvernului sêrbescŭ. Nicĭ nu i s'a permisŭ sĕ 'şĭ reguleze afacerile sale private, ci în momentulŭ când i s'a înmânatŭ decretulŭ de expulsare fu transportatŭ până la Semlinŭ.

—x—

Se ventiléză scirea, că regele Bavariei va fi constrînsŭ sĕ abḍică la tronŭ şi sĕ se proclame ca rege nepotulŭ sĕu Ludovicŭ III. Acéstă abḍicere provine din misantropia şi din mania regelui de a face datorii.

—x—

Parlamentulŭ francesŭ a votatŭ unŭ onorarŭ de 200,000 de francĭ institutului D-rului Pasteur; asemenea şi Sultanulŭ Turciei l'a onoratŭ din cassa sa propriă cu 20,000 fr.

Ţĕrile dunărene şi Austro-Ungaria.

Cetimŭ în *Fremdenblatt* următórele:

Consululŭ românŭ din Viena (d. Lindheim), a ţinutŭ în clubulŭ funcţionarilorŭ dela căile ferate austriace o conferinţŭ în privinţa importanţei ţĕrilorŭ dunărene pentru Austro-Ungaria. După o scurtă întroducere, conferenţiarulŭ a arĕtatŭ că în urma tratatului dela Berlinŭ împrejurările la Dunăre s'au schimbatŭ în modŭ esenţialŭ. De atuncĭ se numĕră şi Rusia între statele dunărene; de altă parte prin independinţa politică a României, a Serbiei şi Bulgariei s'a formatŭ o grupă de state, care are unŭ caracterŭ decisivŭ pentru desfacerea produselorŭ industriale ale

FOILETONŬ.

Călĕtoria lui Stanley prin Africa centrală.

CAPITOLULŬ I.

Motivulŭ călĕtorieĭ. — Primele pregătirĭ. — »Lady Alice«. — Tovarăşiĭ europenĭ. — La Zanzibar. — Continuarea pregătirilorŭ. — Tocmirea ómenilorŭ de lipsă. — Vangvana şi Vanyamvezi. — Conducĕtoriĭ espediţiei. — »Şaurulŭ.« — Greutatea obiectelorŭ. — Trecerea la continentŭ.

După mórtea luĭ Livingstone era întrebarea: cine sĕ aducă la îndeplinire lucrarea începută de elŭ?

In redacţia unuia din cele maĭ marĭ jurnale din Anglia, a jurnaluluĭ „Daily Telegraph," se vorbia de asemenea despre acéstă întrebare într'una din ḍilele din primăvara anuluĭ 1874.

Stanley încă era de faţă.

„Aĭ puté şi aĭ voĭ d-ta sĕ sĕvêrşescĭ lucrarea luĭ Livingstone?" se adresară proprietariĭ jurnaluluĭ, d-niĭ Levy şi Lawson, cătrĕ Stanley. „Totodată ce mĕsurĭ ar trebuĭ luate spre scopulŭ acesta?"

Se putea observa destulŭ de bine, că acéstă întrebare îlŭ umpluse de bucuriă pe celŭ întrebatŭ. Ăncă de când auḍise despre mórtea luĭ Livingstone, elŭ îşĭ făcuse în taină planulŭ de a călca maĭ departe pe urmele repausatuluĭ şi a aduce la îndeplinire planurile luĭ, séu a cădé jertfă seteĭ de sciinţă ca atâţĭ alţiĭ de maĭ 'nainte.

Se învoĭ, dar totodată observà, că în acéstă privinţă stă în legătură ăncă de maĭ de multŭ cu d-lŭ Gordon Benett din New-York.

Indată se şi espedă o telegramă la d-lŭ Benett, prin care se întreba, décă este învoitŭ, sĕ trimétă împreună cu redacţia luĭ „Daily Telegraph" pe Stanley în Africa „pentru a complecta descoperirile luĭ Speke, Burton şi Livingstone."

După douĕ-ḍecĭ şi patru de ore sosiră ca rĕspunsŭ cuvintele scurte şi lămurite: „Da! — Benett.«

Pregătirile pentru călĕtoriă începură a se face cu multŭ zelŭ. Esperienţele, pe care le făcuse Stanley în prima sa călĕtoriă în Africa, îĭ căḍură de totŭ bine. Se cumpărară cu prisosinţă arme, muniţiune, funiĭ, şelĭ, medicamente, lucrurĭ de mâncare şi darurĭ pentru indigeniĭ din Africa şi pentru căpeteniile lorŭ. Totŭ astfelŭ se procurară instrumente scientifice, cele de lipsă pentru scrisŭ şi pentru desenatŭ, precum şi o mulţime de alte lucrurĭ trebuinciόse.

Cu deosebire se îngrijĭ Stanley pentru construirea unei luntre marĭ, pe care o numĭ „Lady Alice" şi care era astfelŭ alcătuită, încâtŭ se putea desface în cincĭ părţĭ. Acéstă întocmire era făcută pentru înlesnirea transportuluĭ. „Lady Alice" era menită pentru navigarea pe rîurĭ şi lacurĭ.

Abia se lăţĭ vestea despre călĕtoria ce avea sĕ o întreprindă Stanley şi dintr'odată se şi oferiră o mulţime de ómenĭ din Europa şi America, carĭ voiau sĕ-lŭ întovărăşéscă. Numĕrulŭ acestorŭ concurenţĭ din totŭ felulŭ de clase şi de totŭ felulŭ de ocupaţiunĭ, dela generalŭ până la celŭ maĭ de pe urmă servitorŭ, nu era maĭ micŭ de 15 miĭ. Cu tóte acestea Stanley nu'şĭ alese ca tovarăşĭ de drumŭ decâtŭ treĭ Englesĭ. Unulŭ din eĭ se numea Francis Iohn Pocock, alŭ doilea Edward Pocock şi alŭ treilea Frederic Barker. Ceĭ doĭ dinteiu, pescarĭ de meseriă, erau fraţĭ; băieţĭ curagioşĭ şi sdravenĭ la trupŭ. Barker era calfă într'o prăvăliă, dar sufletulŭ sĕu ardea de dorinţa de a vedé cu ochiĭ seĭ propriĭ misteriósele ţinuturĭ din continentulŭ atâtŭ de puţinŭ cunoscutŭ.

Intre numĕrósele darurĭ oferite călĕtoruluĭ nostru de prietiniĭ şi cunoscuţiĭ seĭ, precum şi de aceia, carĭ se interesau de o întreprindere aşa de însemnată, era şi unŭ dulŭu de curte bine făcutŭ „Castor" şi altulŭ cu numele „Captain". De cumpĕratŭ, maĭ cumpără unŭ zăvodŭ „Bull," unŭ căpĕu „Nero" şi unŭ bursucaşŭ „Jack".

După-ce Stanley trimise pe soţiĭ seĭ împreună cu lucrurile procurate la Zanzibar, capitala statuluĭ de ace-

Austro-Ungariei. Acéstă grupă se compune din 9 milióne de locuitorĭ; facŭ prin urmare 25 de procente din poporaţiunea Anstro-Ungariei. Desfacerea în statele dunărene, şi în specialŭ în România, face 10 procente din desfacerea totală a fabricatelorŭ austro-ungare.

In faţa acestei cifre însemnate, orĭ cine trebue sĕ recunóscă că reînoirea convenţiunei cu România este de cea mai mare importanţă pentru politica nóstră comercială. Din tóte părţile s'a emisŭ acéstă părere, şi chiar în cercurile unde influinţa agrară este precumpĕnitóre, a începutŭ a se forma unŭ curentŭ pentru încheierea unei convenţiunĭ. Nu este esactŭ că cele douĕ puncte, de carĭ se folosesce oposiţiunea în contra reînoirii convenţiunei şi anume concesiunea importului nelimitatŭ de vite şi cereale din România, ar păgubi agricultura austro-ungară aşa de multŭ, după cum se afirmă de cătră unii.

Asupra importului de vite România trebue sĕ stăruiéscă din causă că vitele facŭ unulŭ din produsele ei cele mai importante de esportŭ, şi România, care'şĭ trage produsele sale fabricate esclusivŭ din strĕinĕtate, trebue sĕ se găséscă mijlócele, spre a'şĭ plăti importulŭ sĕu. De altă parte interḑicerea grâului românŭ ar avé dreptŭ urmare căderea industriei de făină din Austro-Ungaria.

Conferenţiarulŭ înfăţişéză apoi tabloulŭ posomorîtŭ alŭ comerciului de esportŭ românŭ şi ḑice că Austria are interesŭ sĕ menţină capitalurile într'o ţéră, care este cea mai bună cumpărătóre a produselorŭ sale industriale.

D. Lindheim esprimă în fine dorinţa d'a vedea câtŭ mai curêndŭ ambele state vecine ajunse la o înţelegere, şi opinéză că tênĕrulŭ regatŭ, care şi-a câştigatŭ atâtŭ de repede independinţa politică, în curêndŭ va deveni unŭ factorŭ importantŭ pentru viéţa economică a monarchiei austro-ungare.

Indignare justă.

Ni se scrie din Deva:

In urma discursului pronunţatŭ de cătră deputatulŭ Hermann Otto în şedinţa camerei ungare ţinută la 13 Aprilie a. c. în contra programului şi memoriatului representanţilorŭ alegĕtorilorŭ românĭ ai conferinţei din Sibiiu dela 1881, D-lŭ *Franciscŭ Hossu Longinŭ*, advocatŭ în Deva, a adresatŭ numitului deputatŭ următórea

Telegramă:

D-lui Hermann Otto, deputatŭ

în Budapesta

(casa deputaţilorŭ.)

D-ta, D-le deputatŭ, în şedinţa din 13 Aprilie a. c. a camerei deputaţilorŭ din Budapesta, conformŭ raportului publicatŭ în „Egyetertes," ai timbratŭ conclusulŭ (programulŭ) unanimŭ alŭ conferinţei delegaţilorŭ alegĕtorilorŭ românĭ, ţinută în luna lui Maiu 1881 în Sibiiu de *trădare de patriă.*

După ce D-ta ai avutŭ îndrăsnéla a o spune acésta în auḑulŭ lumei, fără sĕ fi doveditŭ, că acelŭ conclusŭ patrioticŭ, luatŭ în unanimitate, în o conferinţă ţinută între marginile legei: pentru ce şi încâtŭ este o »trădare de patriă", şi dupĕ ce, acéstă învinuire vatĕmă adêncŭ în modŭ nedemnŭ pe representanţii alegĕtorilorŭ românĭ — eu, unulŭ dintre acei representanţĭ, declarŭ, D-le deputatŭ, că aserţiunea D-tale citată, câtă vreme ea nu va fi dovedită, o considerŭ de: neprecugetată şi dreptŭ calumniă.

Deva, în 15 Aprilie 1886

Franciscŭ Hossu Longinŭ,
advocatŭ, proprietarŭ şi membru alŭ conferinţei alegĕtorilorŭ românĭ din Sibiiu.

Fortificarea Bucurescilorŭ.

Eată în resumatŭ ceea ce scrie asupra fortificării Bucurescilorŭ ḑiarulŭ austriacŭ „Armeeblatt" din Viena:

„Ne aducemŭ aminte că generalulŭ Brialmont a făcutŭ, acum doi anĭ, o călĕtoriă la Bucuresci, care a produsŭ órecare sgomotŭ. Celebrulŭ şefŭ alŭ geniului belgianŭ se dusesĕ ca sĕ studieze, la faţa locului, condiţiunile apĕrărei ţĕrei în generalŭ, şi ale lucrărilorŭ ce ar trebui sĕ se ridice pentru a garanta siguranţa fruntariilorŭ. Observaţiunile făcute de cabinetulŭ din Viena asupra amestecului unui oficerŭ străinŭ în acéstă chestiune, au causatŭ generalului Brialmont o disgraţiă de scurtă durată. Insĕ acésta nu l'a împedecatŭ de a'şĭ continua studiele pe terenŭ, carĭ l'au condusŭ la conclusiunea că trebuia, înainte de tóte, sĕ se creeze pentru România unŭ câmpŭ retranşatŭ fórte solidŭ în jurulŭ capitalei, astfelŭ că trupele active, carĭ ar lupta pentru apĕrarea teritoriului, sĕ ştie că în urma lorŭ sĕ găsesce unŭ punctŭ de sprijinŭ absolutŭ sigurŭ, a cărui resistenţă le va putea permite, in casŭ de înfrângere, sĕ mai ţină odată pieptŭ inimicului şi sĕ obţină condiţiunĭ de pace onorabile.

„Acestŭ proiectŭ de a transforma capitala României în câmpŭ de retranşatŭ a găsitŭ, naturalŭ, şi partisanĭ şi adversarĭ. Aceştĭ din urmă îi impută că va crea, pe de o parte cheltuelĭ considerabile, ér pe de alta că va provoca părăsirea restului ţĕrei, care se va considera ca perdutŭ din ḑiua în care tóte forţele naţionale vorŭ fi reduse a se retrage sub protecţiunea forturilorŭ Bucuresciului. Ceilalţĭ din contră, au făcutŭ sĕ reésă avantagiulŭ pentru o ţéră puţinŭ întinsă, de a avea unŭ centru bine fortificatŭ care sĕ priméscă aprovisionamentele şi mijlócele de orĭce natură, şi sĕ le adăpostéscă în contra întreprinderilorŭ inimicului, aşa că armatele de operaţiune se fie libere în mişcările lorŭ, servindu-se de capitală ca de unŭ pivotŭ.

„Trebue, cu tóte acestea, sĕ recunóscemŭ că sub tóte punctele de vedere, Bucurescii convinŭ admirabilŭ pentru a fi organisată într'unŭ vastŭ câmpŭ retranşatŭ Mai întâiu, situaţiunea sa geografică permite, mai multŭ decâtŭ orĭcare altŭ punctŭ sĕ se adune în elŭ, cu cea mai mare înlesnire mijlóce din tótă ţéra. Apoi din punctulŭ de vedere topograficŭ şi militarŭ, capitala are avantagiulŭ de a nu fi dominată de nicĭ o înălţime, aşa în câtŭ, protegiată prin forturĭ înaintate, dênsa va fi completŭ adăpostită în contra unui bombardamentŭ şi va putea susţine unŭ asediu regulatŭ de lungă durată."

Scene dintr'unŭ parlamentŭ americanŭ.

Numĕrulŭ celŭ mai nou alŭ ḑiarului germanŭ ce apare în Valparaiso »Deutsche Nachrichten« publică unŭ raportŭ despre o şedinţă recentă a camerei deputaţilorŭ chilenĭ, care merită a fi reprodusŭ:

„Doi deputaţĭ, Bruno Larrain şi Manuel Balbontin, se'nfuriară atâtŭ de cumplitŭ unulŭ asupra altuia, încâtŭ înlocuiră pe politicosulŭ »d-ta« cu »tu.« Celŭ dintêiu strigă: „Décă escĭ bărbatŭ, canaliă miserabilă, atuncĭ vin'o afară. Am sĕ frêngŭ lemne pe tine . . .« La acésta Balbontin rĕspunse: „Câtŭ îţĭ plătesce guvernulŭ, ca se mĕ insulţĭ?« Atuncĭ ridică deputatulŭ oposiţiunalŭ Puelma în contra guvernului învinuirea, că a zădărnicitŭ alegerile în capitală, făcêndŭ sĕ dispară registrulŭ alegerii." Póte fi vr'o îndoială despre aceea, ḑise elŭ, că cine a făcutŭ acésta? Intréga ţéră scie cine a zădărnicitŭ alegerile şi cine a furatŭ registrele.

„*Hoţulŭ e ministrulŭ Varas.*" (Mare iritaţiune în sală şi în tribune.) Puelma îşĭ repeţì vorbele încă odată. — Ministru *Zanartu*: Ceea ce a ḑisŭ acestŭ deputatŭ, este o infamiă ce o póte esprima *numai o canaliă*, ca deputatulŭ din San-Carlos. (Iritaţiune colosală.) — *Puelma*: Ministrulŭ de esterne mĕ numesce canaliă. Cerŭ sĕ-şĭ retragă cuvêntulŭ. Nefăcêndŭ acésta, atuncĭ elŭ, ca şi colegulŭ sĕu ministrulŭ de justiţiă, este unŭ laşŭ. — Ministrulŭ *Zanartŭ*: Repetŭ, deputatulŭ din San-Carlos este o *canaliă!* (Larmă asurḑitóre.) — *Puelma* (strigândŭ): *Orĭ satisfacţiune ca unŭ caballero, orĭ eştĭ o însutită canaliă!* (Scandalŭ îngrozitorŭ. Deputaţii se însultă unulŭ pe altulŭ.) — Ministrulŭ de justiţiă *Varas*: Póte sĕ insulte deputatulŭ, *canaliă* şi *miserabilŭ* ce este cum voesce, noi stămŭ mai susŭ, decâtŭ ca sĕ ne pótă ajunge! (Larma trece orĭce marginĭ, şedinta sĕ întrerupe.) — A doua ḑi, între deputatulŭ Puelma şi între ministru Zanartŭ a fostŭ unŭ duelŭ cu pistóle, care a decursŭ fără sĕ curgă sânge şi în urma căruia amêndoi „caballeros" şĭ-au strînsŭ împăcaţĭ mânile avêndŭ pretensiune la stima generală.

DIVERSE.

Ţarulŭ Rusiei şi croitorulŭ sĕu. — E sciutŭ, că ţarulŭ Rusiei iubesce fórte multŭ sîrguinţa şi cruţarea şi că în acéstă privinţă a introdusŭ fórte multe reforme salutare în curtea sa. Câteodată însĕ îşĭ perde cumpĕnulŭ şi merge prea departe. Aşa mai deunăḑile a datŭ de urmă, că croitorulŭ sĕu italianŭ i-a socotitŭ mai multŭ cu 40 de mărcĭ pentru unŭ pantalonŭ, ca de obiceiu. Ţarulŭ s'a supĕratŭ fórte şi în mânia sa afară din cale a ordonatŭ, ca croitorulŭ sĕ se expulseze la momentŭ din ţéră. La curte s'a produsŭ o mare nemulţămire, pentru că isteţulŭ croitorŭ atâtŭ de cu gustŭ lucra, încâtŭ anevoiă l'ar fi pututŭ suplinì altcineva. Din acéstă pricină, aristocraţia din Petersburgŭ a luatŭ în apĕrare pe bietulŭ croitorŭ şi pe lângă o stăruinţă obositóre a isbutitŭ, ca Ţarulŭ sĕ graţieze pe croitorulŭ şi sĕ şĭ retragă ordinulŭ sĕu celŭ aspru.

Editorŭ: **Iacobŭ Mureşianu.**

Redactorŭ responsabilŭ: **Dr. Aurelŭ Mureşianu**

---

laşĭ nume de pe ţĕrmurele osticŭ al Africeĭ, se îmbarcà şi elŭ în 15 Augustŭ 1874, şi în 21 Septembre ajunse cu norocire în oraşulŭ acesta.

Călĕtorulŭ nostru avea aicĭ âncă multe de făcutŭ şi de chibsuitŭ. Trebuia să 'şĭ cumpere nu numaĭ proviantŭ, ci şi felŭ de felŭ de lucrurĭ, care servescŭ în interiorulŭ Africeĭ ca mijlóce de schimbŭ anume: mărgele de sticlă, maĭ multe felurĭ de stofe, sîrmă de aramă, ş. a. Trebue maĭ departe sĕ tocméscă ómenĭ, carĭ sĕ ducă lucrurile şi alţiĭ, carĭ să-ĭ apere în casŭ de lipsă. De mare folosŭ i-a fostŭ favorulŭ şi bunăvoinţa sultanuluĭ din Zanzibar Seyid Barghas şi al unui neguţătorŭ cu numele Tarya Topan cu carĭ făcuse cunoscinţă încă cu prilejulŭ primeĭ sale călĕtoriĭ în Africa.

Negriĭ din insula Zanzibar sûntŭ parte liberĭ, parte sclavĭ. Eĭ se numescŭ Vangvana. Din potrivă ceĭ de pe apropiatulŭ ţermure africanŭ cu numele de Vanyamvezi. Din aceste douĕ seminţiĭ avea sĕ 'şĭ recruteze Stanley ómeniĭ de lipsă.

Fără multă rugăminte se şi îmbiară o mulţime de inşĭ, sĕ ia parte la călĕtoria, ce acum avea sĕ se pună în lucrare. În cât-va este şi o ocupaţiune de căpeteniă a acestorŭ ómenĭ sĕ însoţéscă caravanele în lăuntrulŭ ţĕreĭ, cu plată, se înţelege.

Afară de câte-va micĭ scăderĭ, Vangvana şi Vanyamvezi se deosebescŭ de ceilalţĭ. Negriĭ prin veselia lorŭ, prin dibăcia, onorabilitatea, sîrguinţa şi vitejia lorŭ. Totodată eĭ sûntŭ ómenĭ întreprindĕtorĭ şi deprindŭ iute aceea ce le arĕţĭ. In chipulŭ acesta dênşiĭ se potrivescŭ de minune ca tovarăşĭ în astfelŭ de călĕtoriĭ îndelungate şi pline de greutăţĭ,

Îndată-ce se auḑì, care este scopulŭ venireĭ luĭ Stanley, se oferiră, după cum am ḑisŭ maĭ susŭ, cu grămada o mulţime de ómenĭ din aceste douĕ seminţiĭ. Călĕtorulŭ nostru putea sĕ 'şĭ alégă după placŭ pe viitoriĭ sĕĭ soţĭ de drumŭ şi acésta nu era lucru puţinŭ, de óre-ce între cocurenţĭ erau şi mulţĭ slăbănogĭ, bolnavĭ, maĭ departe beţivĭ, perde-vară şi chiar şi hoţĭ şi tâlharĭ vestiţĭ. Maĭ multŭ preferà Stanley pe aceia, carĭ luaseră parte la prima sa expediţiă, séu carĭ fuseseră în serviciulŭ luĭ Livingstone. Intre aceştia erau şi ómenĭ de o credinţă şi hărniciă probată. Numele celorŭ maĭ de căpeteniă dintre eĭ erau: Manva Sera, Mabruki Speke, Kacece Ciaupereh, Ciakanya, Vadi Safeni, Zaidi, Hamoidah, etc. Manva Sera, unŭ Negru de totŭ credinciosŭ, energicŭ şi vitézŭ, fù denumitŭ de primulŭ conducĕtorŭ alŭ caravaneĭ.

La orĭ ce călĕtorie maĭ însemnată este obiceiŭ în Africa ostică sĕ se ţină unŭ sfatŭ („şauri" îĭ ḑicŭ Vangvana) la care iau parte tóte căpeteniile. Stanley âncă adunà împrejurulŭ sĕu pe ceĭ maĭ de frunte dintre ómeniĭ sĕĭ.

„Spuneţi'mĭ, ce credeţĭ voĭ despre planulŭ meu?" îĭ întrebà elŭ.

Maĭ ântâiu nu voia sĕ rĕspundă nicĭ unulŭ, după aceea bufniră cu toţiĭ de rîsŭ. In sfêrşitŭ, provocatŭ fiindŭ de Manva Sera, luà cuvêntulŭ Vadi Safeni.

„Este bine, stăpâne," se adresà elŭ cătrĕ Stanley „ca înainte de a pornì, sĕ cunóscemŭ totŭ pasulŭ, care 'lŭ vomŭ face. Spune-ne, prin care ţĕrĭ vreĭ tu sĕ călĕtorescĭ?"

Când Stanley, dândŭ ascultare acesteĭ cererĭ, începù sĕ numéscă ţĕrile, rîurile şi lacurile, pe care avea de gândŭ sĕ le cerceteze, strigară cu toţiĭ, cu însufleţire: „Da, fraţilorŭ, asta este în adevĕrŭ o călĕtoriă, care e vrednică sĕ se numéscă astfelŭ!"

După-ce se maĭ liniscirĕ încă, uniĭ dintre eĭ începură a se îngrijì.

„Dér, stăpâne, pentru o astfelŭ de călĕtoriă vorŭ fi de lipsă vre-o şese, nouĕ, orĭ ḑece anĭ!" grăiră eĭ, clătinândŭ din capŭ.

„Vĕ înşelaţĭ," rĕspunse Stanley. „Pentru cea dintâiŭ călĕtoriă a mea nu mĭ-au trebuitŭ maĭ multŭ de 16 lunĭ. Credŭ, că nicĭ acésta, pe care voiescŭ sĕ o facŭ acum, nu va dura aşa de multŭ. Eu n'am venitŭ, ca sĕ trăiescŭ în Africa, ci este în interesulŭ meu, ca sĕ mĕ întorcŭ câtŭ maĭ curêndŭ în ţéra mea.

(Va urma.)

Cursulŭ la bursa de Viena

din 16 Aprilie st. n. 1886

Rentă de aurŭ 4%	103 10
Rentă de hârtiă 5%	9 4.0
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	152.25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	100.10
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	127 25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	117.25
Bonurĭ rurale ungare	104 50
Bonurĭ cu cl. de sortare	1C4 50
Bonurĭ rurale Banat-Timişŭ	104.60
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.60
Bonurĭ rurale transilvane	104 60
Bonurĭ croato-slavone	104 60
Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	100.—
Imprumutulŭ cu premiu ung.	119 25
Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	124.30
Renta de hărtiă austriacă	84.95
Renta de arg. austr.	85.05
Renta de aurŭ austr.	114 20
Losurile din 1860	139 25
Acţiunile băncei austro-ungare	874 —
Act. băncei de creditŭ ung.	294.75
Act. băncei de creditŭ austr.	291 50
Argintulŭ —. — Galbinĭ împărătescĭ	5.94
Napoleon-d'orĭ	10.02
Mărcĭ 100 împ. germ.	61.80
Londra 10 Livres sterlinge	126.10

Bursa de Bucurescĭ.

Cota oficială dela 1 Aprilie st. v. 1886.

	Cump.	vend.
Renta română (5%)	90—	$91\frac{1}{2}$
Renta rom. amort. (5%)	$94\frac{1}{4}$	$94\frac{3}{4}$
» convert. (6%)	89—	90—
Împr. oraş. Buc. (20 fr.)	31—	33—
Credit fonc. rural (7%)	$102\frac{1}{2}$	$103\frac{1}{4}$
» „ „ (5%)	87—	$87\frac{1}{2}$
» » urban (7%)	99—	100—
» » » (6%)	92—	93—
» » » (5%)	$82\frac{1}{2}$	$83\frac{1}{2}$
Banca naţională a României 500 Lei	——	——
Ac. de asig. Dacia-Rom.	——	——
« » » Naţională	——	——
Aurŭ contra bilete de bancă	13 —	$14\frac{1}{2}$—
Bancnote austriace contra aurŭ	2.00—	2.02

Cursulu pieţei Braşovŭ

din 17 Aprilie st. n. 1886.

		Cump.		Vênd.
Bancnote românescĭ	Cump.	8.73	Vênd.	8.75
Argint românesc	»	8.60	»	8.65
Napoleon-d'orĭ	»	9.98	»	10.01
Lire turcescĭ	»	11.20	»	11.30
Imperialĭ	»	10.20	»	10.30
Galbenĭ	»	5.86	»	5.90
Scrisurile fonc. »Albina«	»	100.—	»	101.—
Ruble Rusescĭ	»	124.—	»	$125\frac{1}{2}$
Discontulŭ	»	7—10 % pe anŭ.		

Tarifa anunţurilorŭ si inserţiunilorŭ.

Anunciurĭ în pagina a IV-a linia de 30 litere garmond fl. — cr. 6. Pentru inserţiunĭ şi reclame pagina a III linia à fl. — cr 10.

Pentru repeţirĭ se acórdă următórele rabate:

Pentru repeţirĭ de 3— 4 orĭ	10%
„ „ „ 5— 8 „	15%
„ „ „ 9—11 „	20%
„ „ „ 12—15 „	30%
„ „ „ 16—20 „	40%
Dela 20 de repeţirĭ în susŭ	50%

Pentru anunciurĭ ce se publică pe mai multe lunĭ se facŭ învoirĭ şi reducerĭ şi peste cele însemnate mai susŭ.

Avisŭ d-lorŭ abonaţĭ!

Rugămŭ pe d-nii abonaţĭ ca la reînoirea prenumeraţiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ şi numerii de pe făsia sub care au primitŭ ḑiarulŭ nostru până acuma.

Domnii ce se abonéză din nou sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ şi sĕ arate şi posta ultimă. *ADMINISTR. „GAZ. TRANS.“*

Tipografia ALEXI Braşovŭ.